

го. Поизлъскалъ го, боядисалъ го съ златна боя, сложилъ го въ торбата и тръгналъ да го продава.

Вървѣлъ Манго изъ селото съ малкитѣ селски кжщурки, натрупани край рѣка Огоста, и викалъ:

— Златенъ палешникъ продавамъ!

Спрѣлъ се единъ селянинъ съ продупченъ калпакъ, орусѣлъ отъ носене, дрипавъ и нагърбушенъ.

— Какъвъ е тоя палешникъ?

— Златенъ!

— Я да го видя!

Извадилъ Манго палешника.

— Че ти кого ще лъжешъ,
— та това злато ли е?

— Слушай, бре човѣче, — приближилъ се Манго и поч-

налъ да му шепне на ухото, — само жълтички изравя отъ земята!

— То ако е така, ти самъ ще орешъ съ него!

— Какъ ще ора — нива нѣмамъ, воловци нѣмамъ, орало нѣмамъ?

Позамислилъ се простичкиятъ селянинъ. Сърдцето му затупало весело. Откога чака той такива пари? Помамили го паритѣ. Заблещѣли въ очитѣ му жълтичкитѣ. Махналъ съ ржка и рекълъ:

— Добре тогава — азъ купувамъ палешника. Колко струва?

— Една шѣпа жълтички, а той ще ти ги върне сто пѣти повече.

Ималъ селянинътъ скжтани парици. Наброилъ една шѣпа на Манга и взелъ палешника.

Но хитриятъ диганинъ презъ нощъта отишелъ на нивата му, закопалъ на нѣколко мѣста по една жълтичка и се върналъ.

На другия день цѣлото село зашумѣло около чудния палешникъ.

— Пари рови, — викали всички, — на всѣка бразда по жълтичка!

Тръгнали селянитѣ да си поржчватъ и тѣ отъ тѣзи палешници. Манго грабилъ жълтичкитѣ. Правелъ палешници и ги